

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

36. Pregătirea pentru Sf. Împărtășanie

Am îngenunchiat cu evlavie, smerenie și cutremurare la „Pre Tine te laudăm”, când prin rugăciunea preotului (Epicleză) Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfânt peste cinstitele daruri și a prefăcut pîinea în Trupul Domnului, vinul în Sîngele Domnului, actualizînd Jertfa de pe Cruce a lui Iisus Hristos. Această Jertfă, adusă o dată pentru totdeauna pe Crucea Golgotei, este veșnică, pentru că Iisus Hristos cel răstignit este Arhiereul cel veșnic, care se aduce pe Sine jertfă la altarul cel din ceruri și la altarele bisericilor noastre. El este „Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1, 36) cel ce s-a jertfit și se jertfește pentru mîntuirea noastră.

Dar Iisus Hristos ne cheamă, nu numai să cîștim Sfînta Lui Jertfă, ci și să ne împărtășim cu Trupul și Sîngele Lui, să ne unim cu El, să-L primim în ființa noastră, ca să dobîndim roadele mîntuitoare, sfințitoare ale Jertfei Lui. De aceea Sfînta Liturghie, după ce ne-a îngenunchiat la picioarele Crucii (a altarului), ne pregătește ca să ne împărtășim cu Trupul și Sîngele Domnului spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Astfel, îndată după sfințirea dumnezeieștilor Daruri (prefacerii), preotul se roagă în taină ca aceste Sfînte Daruri „să fie celor ce se vor împărtăși spre trezirea sufletului, spre iertarea păcatelor, spre împărtășirea cu Sfîntul Duh...”, iar nu spre judecată sau spre osîndă. Așadar de la început se arată că Trupul și Sîngele Domnului (Jertfa Lui) se dă credincioșilor spre sfințită împărtășire. Pentru aceasta însă avem nevoie de harul lui Dumnezeu, căci nevrednici sîntem de aceste daruri dumnezeiești. De aceea, încheind pomenirea în taină a sfinților, a ierarhului și rugăciunile pentru vii și morți, preotul binecuvîntează din ușile împărătești, zicînd: „Și să fie milele marelui Dumnezeu și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți”. Prin aceasta se invocă revărsarea milostivirii lui Hristos asupra tuturor, asupra întregii Biserici, pentru ca ajutați de mila și harul lui Dumnezeu — credincioșii să se poată pregăti sufletește cum se cuvine pentru Sfînta Împărtășanie. La care credincioșii răspund: „Și cu duhul tău”, cerînd ca și preotul să se împărtășească de „milele” lui Dumnezeu și astfel să fie pregătit pentru Sf. Împărtășanie. De aceea preotul, în timpul ecteniei ce urmează (în vreme ce credincioșii cîntă: Doamne miluiește), se roagă în taină pentru sine și pentru credincioși: „Ție, Stăpîne, Iubitorule de oameni, îți încredințăm toată viața și nădejdea noastră și cerem și ne rugăm și cu umilință cădem înaintea Ta: învrednicește-ne să ne împărtășim cu cuget curat cu cereștile și înfricoșătoarele Tale Taine ale acestei sfînte și duhovnicești mese, spre lăsarea păcatelor, spre iertarea greșelilor, spre împărtășirea cu Sfîntul Duh, spre moștenirea împărăției cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine, iar nu spre judecată sau spre osîndă”. E aici conștiința profundă că — orice fapte bune am săvîrși — toți sîntem nevrednici de a primi Sfîntele Taine, de a sălășlui pe Hristos în noi, că numai prin harul lui Dumnezeu, prin mila lui Dumnezeu, ne putem apropia de sfîntul Potir ca să ne împărtășim cu Trupul și Sîngele Domnului. De aceea — prin ecteniile rostite de preot — „pe toți Sfinții pomenindu-i”, ca și aceștia să se roage împreună cu noi, se cere să ne rugăm „iară și iară cu pace Domnului”, adică cu toată ființa noastră, fără a ne gîndi la nimic altceva. Întîi ne rugăm „pentru cinstitele daruri ce s-au adus și s-au sfințit”, pe care „Iubitorul de oameni, Dumnezeu nostru... le-a primit... în sfîntul cel mai presus de ceruri și duhovnicescul Său jertfelnic” (altar),

(căci una este jertfa din ceruri și jertfa de pe masa sfîntului altar al bisericii). Apoi ne rugăm ca Dumnezeu „să ne trimită dumnezeiescul har și darul Sfîntului Duh” (pe care l-a trimis Sfinților Apostoli), ca să ne izbăvească de tot necazul — să ne apere, să ne mîntuiască, miluiască și să ne păzească cu harul Său. Totodată cerem ca ziua toată (viața toată, căci ziua e simbolul vieții pămîntești) să o trăim în sfințenie, pace și fără păcat, să fim sub ocrotirea îngerului de pace, credincios îndreptător, să primim de la Domnul milă și iertare de păcate și greșeli, cele bune și de folos sufletelor noastre și pace lumii. Ne rugăm ca anii vieții noastre să fie în pace și pocăință, ca astfel să avem sfîrșit creștinesc, fără durere, neînfruntat, în pace, și să putem da „răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos”. Toate aceste cereri nu sînt ale unuia sau altuia, ci ale tuturor (preot și credincioși), ale Bisericii întregi, căci Jertfa lui Hristos ne adună într-o singură Biserică (ea stă la temelie Bisericii) și ne face să fim una, să ne rugăm împreună Domnului. De aceea aceste ectenii se încheie cu chemarea: „Unitatea credinței și împărtășirea Sfîntului Duh cerînd, pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”, — la care credincioșii răspund: „Ție, Doamne”. Aceasta, pentru că numai în Duhul Sfînt, Duhul Adevărului, în unitatea tuturor și în dăruirea deplină a vieții noastre lui Hristos, ne putem apropia de Sfînta Împărtășanie.

Toate aceste cereri, daruri, ca și dăruirea vieții noastre lui Hristos, și încă alte multe binefaceri, sînt cuprinse (sînt concentrate) și culminează în rugăciunea „Tatăl nostru”, pe care Iisus Hristos însuși a dat-o ucenicilor Săi și prin ei Bisericii (Luca 11, 1—4; Matei 6, 9—13). De ce această rugăciune se rostește în acest moment liturgic? — Pentru că, datorită păcatului strămoșesc, toți cei zămislîți din Adam s-au născut sub blestem și osîndă, sub robia păcatului și a morții. Prin Jertfa de pe Cruce, Iisus a răscumpărat păcatul și osînda și ne-a împăcat cu Dumnezeu-Tatăl, făcîndu-ne iarăși fii ai dragostei Părintelui ceresc. Dacă Iisus Hristos este Fiul cel Veșnic, cel Unul Născut din Tatăl, prin Hristos și în Hristos (la Sf. Botez) devenim și noi fii după har ai lui Dumnezeu-Tatăl (Ioan 1, 12—13). De aceea — după ce la Sf. Liturghie am adus Jertfa Trupului și Sîngelui Domnului Hristos — și am împreunat cu ea jertfa noastră (a darurilor, a unității și a dăruirii întregii noastre vieți lui Dumnezeu) — putem îndrăzni să ne apropiem de Dumnezeu cel veșnic, înfînit, atotputernic și atotmilostiv, și să-i zicem — în unire cu Iisus Hristos — Tată. Căci Jertfa lui Iisus Hristos ne-a împăcat cu Tatăl și îndrăznim să cerem ocrotirea și binecuvîntarea Tatălui. „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea încît pe Fiul Său, cel Unul Născut, l-a dat ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața de veci” (Ioan 3, 16). De aceea în Iisus — Fiul Tatălui, am devenit și noi „fii după har” ai Tatălui. Dumnezeu este Tatăl lui Iisus și Tatăl nostru. „Amin, amin, grăiesc vouă — zice Mîntuitorul — orice veți cere de la Tatăl în numele meu vă va da... Cereți (Tatălui în numele meu) și veți lua, ca bucuria voastră să fie deplină” — „că însuși Tatăl vă iubeste, precum și voi m-ați iubit și ați crezut că de la Dumnezeu am ieșit” (Ioan 16, 23—24. 27). Și Iisus se roagă pentru toți cei ce cred într-însul „ca să fie una, precum Tu, Părinte, în mine și eu în Tine, așa și aceștia în noi să fie una”... și „unde sînt eu

(Continuare în pag. 2)

Sf. Taină a Botezului (III)

După cum știm, Biserica noastră Ortodoxă împărtășește Sf. Taină a Botezului tuturor vîrstelor, deci și pruncilor familiilor credincioșilor noștri.

Împotriva acestei rînduiri, statornice de Sf. Apostoli, se fac unele obiecții, invocîndu-se în acest scop o seamă de texte biblice, ca de exemplu: Matei 28, 19; Marcu 16, 16; F. Ap. 2, 38. Acestea sînt tălmăcite în sensul că Botezului trebuie să-i premerge credința și pocăința. De aceea, cei ce-l împărtășesc trebuie să propovăduiască mai întîi și numai după aceea să-l împărtășească, adică numai după ce cei cărora le-au propovăduit pot da dovadă de credință și pocăință.

Dar în ce privește textul de la Matei 28, 19, nu se poate susține cu toată hotărîrea că ar constitui un temei împotriva Botezului pruncilor. Pentru că verbele „învățați...” și „botezîndu-i...” nu exprimă numaidecît două lucrări cronologice consecutive. Dacă am admite totuși acest sens, atunci ar trebui să admitem și verbul „învățîndu-i...”, care urmează imediat după acestea și care stă în strînsă legătură cu ele, exprimă tot o lucrare posterioară celorlalte două. În consecință, după o astfel de tălmăcire ar trebui ca spusele Sf. Ap. Pavel: „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mîntuiască și să vie la cunoștința adevărului” (I Tim. 2, 4), să le înțelegem în sensul că mai întîi este necesară mîntuirea, adică Botezul, și abia după aceea cunoașterea adevărului.

În textul acesta este, însă, vorba despre altceva: Despre trimiterea Sf. Apostoli la propovăduirea credinței la toate popoarele (firește la adulți), precum și despre necesitatea răspîndirii de către Sf. Apostoli a credinței în lume, spre a putea da Botezul mîntuitor. Or, este clar că Sf. Apostoli n-ar fi putut începe cu botezarea pruncilor celor de altă credință, cîtă vreme nici părinții acelor prunci nu erau creștini. De aceea, întîi trebuiau botezați părinții și numai după aceea copiii. Deci, înțelesul textului e clar: El nu exclude Botezul pruncilor. (Vezi mai amănunțit la Pr. Dr. P. Deheleanu: Botezul Ortodox, în rev. „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, 1971, p. 237 și urmât.).

În textul al doilea (Marcu 16, 16), Mîntuitorul se adresează unor vîrstnici, din care motiv cere întîi credința. Dar prin aceste cuvinte El nu exclude Botezul pruncilor. Din contră, după ce zice: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mîntui”, adaugă: „Iar cel ce nu va crede, se va osîndi”. Or pruncii — ca nevîrstnici — nu pot crede și — în consecință — se vor osîndi. De aceea, lor le este necesar tocmai Botezul, care — în locul credinței pe care ei n-o pot avea — are putere să-i mîntuiască.

Nici textul al treilea (F. Ap. 2, 38) nu exclude botezul pruncilor. Căci deși Apostolul se referă la botezarea celor vîrstnici, el arată imediat în continuare efectul și extinderea Botezului creștin: „Căci vouă vă este dată făgăduința și copiilor voștri și tuturor celor de departe” (F. Ap. 2, 39).

Se mai susține și faptul că Mîntuitorul a primit Botezul la vîrsta de 30 de ani, iar Sf. Ioan Botezătorul a botezat numai adulți. De aici se trage concluzia că botezul trebuie aplicat numai adulților.

Dar Mîntuitorul a primit botezul numai la vîrsta de 30 de ani, pentru că abia atunci și-a început activitatea publică. Apoi, botezul primit de El nu este tot una cu al nostru: a fost numai un botez cu apă, un „botez al pocăinței”, botezul Sf. Ioan, nu un Botez „cu apă și cu Duh” ca cel creștin, care a fost așezat de Iisus Hristos mai tîrziu. Prin botez Mîntuitorul s-a încărcat de

(Continuare în pag. 2)

36. Pregătirea pentru Sf. Împărtășanie

(Urmare din pag. 1)

să fie (aceștia) împreună cu mine" (Ioan 17, 20—24). Căci Dumnezeu-Tatăl este „Tatăl meu și Tatăl vostru... Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru" (Ioan 20, 17).

Pe temeiul acestui dar dumnezeiesc, prin care în Iisus Hristos — Fiul lui Dumnezeu (prin jertfa lui de pe Cruce) am devenit și noi fii după har ai Tatălui (Ioan 1, 12; Romani 8, 15), noi toți fiii Bisericii (Maica noastră duhovnicească) putem grai prin glasul preotului: „Și ne învrednicește pe noi, Stăpîne, cu îndrăznire, fără de osîndă, să cutezăm a te chema pe Tine, Dumnezeuul cel ceresc, Tată, și a zice" (Biserica întreagă cîntă rugăciunea: „Tatăl nostru", căci nu zicem: „Tatăl meu", ci „Tatăl nostru" al tuturor celor ce sîntem una și frați în Biserica lui Hristos). Cum ne simțim nevrednici de această mare cinste de a ne socoti fii ai Tatălui ceresc, cerem lui Dumnezeu-Tatăl să ne dea încuviințarea de a-l chema Tatăl nostru — cu îndrăznire și fără de osîndă. Intrucît am explicat — pe scurt — în alt articol cele șapte cereri

din rugăciunea „Tatăl nostru", care rugăciune e cunoscută și rostită de toți credincioșii, nu ne mai oprim la lămurirea fiecărei cereri, ci accentuăm că nu-i destul să o rostim cu buzele, ci trebuie să o împlinim mai ales cu fapta, cu viața. Numai așa ne va ajuta harul dumnezeiesc ca prin faptele noastre cele bune să se preamărească Tatăl nostru cel din ceruri (Matei 5, 16), să vie împărăția Lui, să se facă voia Lui „precum în cer așa și pe pămînt", să dobîndim cele necesare traiului, să ne iertăm unii pe alții, să fim prin harul divin biruitori peste ispite și izbăviți de cel rău. Dar mai presus de toate — dacă avem o viață curată, plină de dragoste de Dumnezeu, de Biserica și de oameni — nu vom dobîndi numai hrana cea de toate zilele (Psalm 135, 25), ci vom primi și hrana vieții veșnice, adică Sfînta Împărtășanie, Trupul și Sângele Domnului, pe Iisus Hristos — „Pînea vieții", „Pînea cea vie, care s-a coborît din cer". Și „de va mîncă cineva din pînea aceasta, va fi viu în veci" (Ioan 6, 48. 51).

„Tatăl nostru" se încheie cu efonisul rostit de preot: „Că a Ta este împărăția și puterea și mărirea a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor" (Credincioșii: Amin — adică „așa să fie"). Mărturisim astfel că am îndrăznit să cerem de la Dumnezeu toate acestea pentru că El este stăpîn al tuturor celor văzute și nevăzute, are mărirea veșnică și putere de a face tot ce voiește. De aceea El poate să ne dăruiască tot ce ne e de folos și spre mîntuire și în viața aceasta și în viața cea veșnică. Totodată mărturisim că, precum Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh una sînt, una sîntem și noi în Biserica Lui cea sfîntă.

Să ne străduim dar, prin viața noastră de slujire a lui Dumnezeu, a Bisericii, a poporului, a semenilor, să fim vrednici de numele de „fii ai Tatălui ceresc", fii ai dragostei dumnezeiești și să primim în Sfînta Împărtășanie pe Iisus Hristos, cel ce bate la ușa inimii noastre și vrea să „cineze" cu noi (Apoc. 3, 20), să ne dăruiască viața cea veșnică.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

Sf. Taină a Botezului

(Urmare din pag. 1)

păcate, căci a luat asupra Sa păcatele întregii omeniri. El nu s-a botezat pentru a se curăți de păcate, cum facem noi cînd primim Botezul nostru, pentru că nu avea păcate; deci, nu avea nevoie nici să facă mai întîi pocăință. În ce privește pe Sf. Ioan Botezătorul, este adevărat că boteza numai pe cei ce au făcut pocăință, deci numai pe adulți. Dar botezul lui nu era identic cu al nostru, ci era numai un botez pregătitor, un ceremonial, care nu era absolut necesar tuturor; ca atare, nu era cazul să fie aplicat și pruncilor.

Se arată uneori și aceea că copiii se pot mîntui și fără Botez. Căci sînt sfinți și — în consecință — n-au trebuit să-și curețe păcatele, pe care nu le au. În acest sens sînt invocate textele: Matei 19, 14; 18, 3; 7, 18; I Cor. 7, 14; Rom. 11, 16.

Dar pruncii nu sînt sfinți nici prin ei înșiși, nici prin părinții lor botezați. În consecință, nici ei nu pot fi mîntuiți fără Botez. Cuvintele Mîntuitorului: „Lăsați pruncii și nu-i opriți pe ei ca să vină la mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor" (Matei 19, 14) nu-i scutesc pe copiii noștri de Botez. De asemenea, nici cuvintele: „De nu vă veți întoarce, ca să fiți ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor" (Matei 18, 3) nu-i exclude pe copii de la Botez. Nu putem atribui pruncilor sfințenia moștenită, care să-i scutească de Botez, nici pe baza cuvintelor Mîntuitorului: „Nu

se poate pom bun să facă poame rele, nici pom rău să facă poame bune" (Matei 7, 18), căci ei nu moștenesc curătenia părinților lor botezați. Dacă Apostolul spune: „Bărbatul păgîn se sfințește prin femeia creștină și femeia păgînă se sfințește prin bărbatul frate. Altfel, copiii voștri ar fi necurați, pe cînd acum, ei sînt sfinți" (I Cor. 11, 16) nu rezultă că pruncilor nu le este necesar Botezul, dacă părinții lor sînt creștini botezați. (Vezi amănunte la Deheleanu: O. c., p. 240—243).

Din faptul că după Sf. Scriptură chiar unii vîrstnici au fost botezați fără ca să fi avut mai dinainte credință și pocăință, rezultă că pruncii pot fi botezați și fără să aibe credință și pocăință. Asemenea cazuri sînt: a) Botezarea temnicerului din Filipi (F. Ap. 16, 33); b) Botezarea Lidiei (F. Ap. 16, 14—15); c) Botezarea ucenicilor din Efes (F. Ap. 19, 1—6); d) Botezarea celor trei mii de suflete la Ierusalim (F. Ap. 2, 41); e) Botezarea Samariei întregi (F. Ap. 8, 4—26); f) Botezarea prigonitorului Saul în Damasc (F. Ap. 9, 18 și 22, 16; Rom. 10, 17).

Botezul poate fi împărtășit pruncilor pe temeiul credinței altora (a nașilor). Dovedă în acest sens este faptul că Mîntuitorul: a) A vindecat pe sluga din Capernaum pentru credința stăpînului său (Matei 8, 5—13); b) A vindecat pe fiica femeii cananeence pentru credința mamei sale (Matei 15, 22—28); c) A vindecat pe fiul lunatic pentru cre-

dința tatălui său (Matei 17, 14—18); d) A înviat pe fiul văduvei din Nain pentru credința mamei sale (Luca 7, 11—15); e) A înviat pe fiica lui Iair pentru credința tatălui ei (Luca 8, 41—55).

Pe lîngă toate acestea, Sf. Scriptură ne dă și cazuri concrete de botezare a pruncilor. De fapt, în Sf. Scriptură avem cazuri în care unii se botezau cu toată „casa" sau familia lor. Or, casa sau familia înseamnă totdeauna părinții și copiii la un loc, viețuitori din aceeași casă. Căci fără copii nu există familie, ci doar soț și soție.

Astfel, Sf. Apostol Pavel ne spune: „Am botezat și casa lui Ștefana" (I Cor. 1, 16). Or, este cu neputință să fi lipsit pruncii, dacă este vorba despre „casa" sau familia acestuia. De asemenea, ca (F. Ap. 16, 14—15). Or, casa sa, adică a unei văzului Lidiei, care a fost botezată „și ea și casa ei" duce, nu putea fi alcătuită decît din ea și din copiii ei. Tot așa și temnicerul din Filipi a fost botezat „el și toți ai lui" (F. Ap. 16, 32—33). Or, „toți ai lui" nu puteau fi decît soția și copiii lui. În fine, Sf. Scriptură ne relatează că după prima cuvîntare a Sf. Apostol Petru s-au botezat îndată „trei mii de suflete" (F. Ap. 2, 41). Or, prin „suflete" trebuie să înțelegem adulți și copii! Mai ales că la Cincizecime copiii erau duși de părinții lor la Ierusalim.

În concluzie, învățătura și practica ortodoxă în legătură cu Botezul pruncilor are temeiuri clare și puternice în Sf. Scriptură.

C. Sirbu

Legăturile Bisericii Ortodoxe Române cu Bisericele Ortodoxe surori și cu celelalte Biserici creștine

Sub patriarhatul Prea Fericitului Părinte Justinian, Biserica noastră a întreținut legături de prietenie și colaborare cu toate celelalte Patriarhii și Biserici autocefale ortodoxe, precum și cu alte Biserici creștine. Pe lîngă scrisorile irenice trimise tuturor întîistătorilor acestor Bisericii, cu prilejul sărbătorilor Paștilor și Crăciunului, Prea Fericitul Părinte Patriarh a avut numeroase întîlniri cu ierarhi și clerici din aproape toate Bisericele Ortodoxe surori.

Legăturile cu Biserica Ortodoxă Rusă s-au a-dîncit după alegerea și înscăunarea Prea Fericitului Patriarh Justinian. În iulie 1948, Prea Fericirea Sa, însoțit de alți membri ai Sf. Sinod, a participat la consfătuirea pan-ortodoxă de la Moscova, prilejuită de împlinirea a 500 de ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse. De atunci, alte numeroase delegații ale Bisericii noastre, avînd în frunte pe Prea Fericitul Patriarh, au vizitat Uniunea Sovietică și Biserica Ortodoxă Rusă (1951, 1958, 1966 etc.). La rîndul lor, numeroase delegații ale Bisericii Ortodoxe Ruse au vizitat țara noastră cu diferite prilejuri, în 1962 venind pentru a doua oară însuși patriarhul Alexei. În mai multe rînduri, Prea Fericitul Patriarh Justinian a vizitat Biserica armeană a Georgiei, iar întîistătorul acesteia, patriarhul-catolicos Efrem II, a vizitat Biserica noastră (ultima dată în 1968).

Cu Biserica Ortodoxă Bulgară, raporturile sînt de asemenea din cele mai bune și mai strînse. Prea Fericitul Patriarh Justinian a vizitat Biserica soră bulgară în 1953 și 1966. La rîndul său, fostul patriarh al Bisericii ortodoxe a Bulgariei, Chiril, a vizitat Biserica noastră în mai multe rînduri (1954, 1955, 1968 etc.).

Cu Biserica Ortodoxă Sîrbă s-au strîns de asemenea raporturile prin vizitele patriarhale reciproce. Astfel, în 1957 Prea Fericitul Patriarh Justinian, cu o delegație a Bisericii noastre, a vizitat Jugoslavia și pe patriarhul Vichentie, la care a răspuns noul patriarh Gherman în octombrie-noiembrie 1962, cînd a vizitat țara și Biserica noastră.

Cu patriarhiile apostolice de Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim, de asemenea am avut schimburi de vizite. Astfel, țara noastră a fost vizitată în mai multe rînduri de patriarhul Alexandru III al Antiohiei (1951, 1953 etc.), apoi de patriarhul Hristofor al Alexandriei (1958).

În iulie 1963, cu prilejul împlinirii unui mileniu de la ridicarea primei mănăstiri mari din Muntele Athos, la care a participat și o delegație a Bisericii noastre în frunte cu Prea Fericitul Patriarh, s-au putut întîlni întîistătorii multor Biserici Ortodoxe, în frunte cu fostul patriarh ecumenic Athenagoras. În urma acestor noi legături, Biserica și țara noastră au fost vizitate de alți conducă-

tori de Biserici. Astfel, în octombrie 1967 am primit vizita patriarhului ecumenic Athenagoras, în fruntea unei delegații de arhierei și preoți. La rîndul său, Prea Fericitul Patriarh Justinian a vizitat Patriarhia de Constantinopol, între 2 și 6 mai 1968.

În iunie 1968, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la înscăunarea Prea Fericitului Patriarh Justinian, Biserica și țara noastră au fost vizitate de mai mulți întîistători de Bisericii Ortodoxe sau delegați ai acestora. (Prea Fericitul Patriarh Benedict al Ierusalimului, Efrem II al Gruziei și Chieronim al Atenei, Pavel al Finlandei, Filaret al ril al Bulgariei, Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscopi Kievului și alții).

Biserica Ortodoxă Română întreține legături și cu Bisericele vechi orientale, legături care s-au dezvoltat prin vizite reciproce. Astfel, Prea Fericitul Patriarh Justinian a vizitat Biserica Armeană în 1958 și 1966, iar patriarhul armenilor, Vasken I, a vizitat Biserica noastră în anul 1965. Trebuie menționată apoi și vizita unei delegații a Bisericii etiopiene la noi, în noiembrie 1968, după ce în 1964 a făcut o vizită la Patriarhia noastră împăratul Etiopiei Haile Selassie I. În 1961 I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei împreună cu vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor au vizitat Biserica din Malabar în India, iar reprezentanți ai acestei Biserici au vizitat Biserica noastră în ultimii ani în mai multe rînduri.

De asemenea s-au reiat legăturile cu Biserica anglicană, arhiepiscopul de Canterbury, Michael Ramsey, vizitînd R. S. România în 1965, iar

(Continuare în pag. 4)

Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Sibiului

P. S. Dr. Vasile Coman

Episcopul Oradiei — la 60 de ani

Duminică, 3 decembrie 1972, a avut loc la Sibiu sesiunea anuală a Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului.

Astfel, la orele dimineții în Capela Institutului nostru Teologic Universitar din Sibiu a avut loc Sf. Liturghie arhierască, săvârșită de P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Au fost de față I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și deputați eparhiali.

S-a trecut apoi în Aula Institutului Teologic, unde I. P. S. Mitropolit Nicolae a deschis lucrările Adunării Eparhiale printr-o cuprinzătoare cuvântare, în care a reliefat între altele „ritmul nou în care plutește astăzi corabia istoriei”, ritm în care se desfășoară și viața Patriei, pentru înfăptuiri tot mai înalte, cât și a Bisericii noastre.

Din plenul Adunării s-au trimis telegrame omagiale: Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, Domnului Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, Domnului Emil Bodnăraș, Vicepreședintele Consiliului

de Stat, P. F. Părinte Patriarh Justinian, Domnului prof. Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor, Domnului Gheorghe Nenciu, Vicepreședintele Departamentului Cultelor, și Comitetului Național pentru Apărarea Păcii.

A urmat prezentarea rapoartelor și anume: *Raportul general al Secțiilor Unite*, raportor P. C. prot. I. Mibon (Câmpeni), care, în 11 capitole, s-a ocupat de activitatea generală a Arhiepiscopiei, ca de exemplu: Activitatea social-patriotică, activitatea pe plan extern, vizite ale unor delegații străine, misiuni în Arhiepiscopie etc.; *Raportul Secției bisericești*, raportor P. C. prot. David Lazăr (Tg. Mureș), care se ocupă de activitatea administrativă la Centrul arhiepiscopal, la protopopiate și parohii, de uniformizarea cultului, hirotoniri, mișcări de personal, salarizări, viața mănăstirească, distincții, sancțiuni etc.; *Raportul Secției culturale*, raportor P. C. prot. P. Boeriu (Mediaș), care s-a ocupat de școlile de învățământ teologic,

(Continuare în pag. 4)

În ziua de 25 decembrie 1972 s-au împlinit 60 de ani de când în casa familiei Ioan și Ioana Coman din comuna Deal, județul Alba, a văzut lumina zilei fiul „Vasile”, actualul Episcop al de Dumnezeu păzitei Eparhii a Oradiei.

Slova cărților a deprins-o în satul natal, apoi liceul din Orăștie și Academia Teologică din Sibiu, terminând-o în anul 1934. Urmează cursurile Facultății de Științe Naturale din Cluj, iar în anul 1947 obține titlul de doctor în Teologie, prin teza susținută la Facultatea de Teologie din București.

Preot de parohie (1936), profesor de religie, apoi paroh la Brașov-Cetate (1942) și protopop de Brașov din 1957, este ridicat la treapta arhieriei la 13 decembrie 1970 și sfințit în Catedrala din Sibiu în ziua de 27 decembrie 1970. În ziua de 29 decembrie 1970 a fost întărit cu Decretul de Stat, iar în ziua de 10 ianuarie 1971 s-a săvârșit instalarea la Oradea.

La acest popas sârbătoresc, rugăm pe milostivul Dumnezeu să dăruiască Prea Sfințitului Episcop Vasile al Oradiei mulți și fericți ani, pentru a lucra în ogrul Bisericii și Patriei. Pr. T. P.

INFORMAȚII

● În zilele de 1—3 noiembrie a. c., la Centrul arhiepiscopal - Timișoara a avut loc examenul anual de capacitate preotească. La sesiunea din anul acesta s-au prezentat 25 candidați, absolvenți ai Institutului teologic de grad universitar din Sibiu, ai Seminarului teologic din Caransebeș și ai Seminarului teologic special de la Curtea de Argeș. În urma examinării făcute înaintea sinodului mitropolitan format din I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. Episcop Teotist al Aradului, toți candidații au fost declarați reușiți.

● În după amiaza zilei de sâmbătă, 25 noiembrie 1972, a sosit într-o vizită frățească la Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului Eminența Sa dr. Kovács Lajos, Episcopul unitarian din Cluj, împreună cu soția și cu demnitari ai Consistoriului unitarian. Primiți de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului, oaspeții au vizitat Catedrala mitropolitană și Colecția de artă bisericească veche. Seara, în cinstea oaspeților s-a servit la reședința mitropolitană o cină, la care au participat reprezentanți ai unor culte din oraș și membri clerici și mireni ai Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei. În timpul mesei, I. P. S. Mitropolit Nicolae a toastat în sănătatea oaspeților, exprimând bucuria pricinuită de această vizită, care mărturisește despre bunele relații care există între cultele religioase din țara noastră, relații bazate pe respect și frățească dragoste. Eminența Sa a răspuns, mulțumind pentru primirea făcută, prin care s-a vădit că iubirea frățească este un fapt real care se răsfrânge și asupra relațiilor dintre cele două Biserici.

● Duminică, 26 noiembrie a. c., s-a făcut inaugurarea noii case parohiale din parohia Copșa Mică, protopopiatul Mediaș, în prezența unui mare număr de credincioși. Vechea casă parohială a avut de suferit din cauza inundațiilor din 1970.

● Luni, 27 noiembrie 1972, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a primit, la reședința mitropolitană din Sibiu, vizita frățească a Eminenței Sale dr. Kovács Lajos, Episcopul unitarian din Cluj, însoțit de doamna Kovács, soția Eminenței Sale, precum și de curatorul general al Bisericii unitariene, dr. Barabásy László, și profesorul de Teologie, dr. Erdő János.

Oaspeții au vizitat Capela, Biblioteca și Catedrala mitropolitană. În cinstea oaspeților clujeni I. P. S. Mitropolit Nicolae a oferit o masă oficială, la care au mai participat Eminența Sa Domnul Episcop luteran din Sibiu Albert Klein, însoțit de dl. vicar Hermann Binder, precum și P. C. vicar Tr. Belășcu și P. C. rector Is. Todoran.

În cuvântul rostit, I. P. S. Mitropolit Nicolae a subliniat bunele relații între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Unitariană, care se încadrează în contextul bunelor relații dintre cultele din România. Răspunzând, Eminența Sa Domnul Episcop Kovács Lajos a exprimat mulțumiri pentru felul cum au fost primiți, asigurând pe I. P. S. Sa de dragostea și loialitatea credincioșilor unitarieni față de credincioșii ortodocși români.

● Joi, 30 noiembrie 1972, Sf. Andrei fiind, în Catedrala mitropolitană din Sibiu s-a săvârșit, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, a angajaților de la Centrul arhiepiscopal, a profesorilor și studenților teologi, un parastas în amintirea vrednicului de pomenire mitropolit Andrei Șaguna.

Parastasul a fost slujit de P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La sfârșit, studentul teolog Blajina Păun din anul IV a evocat personalitatea marelui mitropolit Șaguna.

● Duminică, 3 decembrie 1972, a avut loc Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Timișoarei

și Caransebeșului. Lucrările Adunării au fost precedate de un Te-Deum, oficiat în biserica de lemn aflată în parcul reședinței mitropolitane, în cursul căruia s-a făcut și hirotesia într-un protopresbiter a conducătorilor oficiilor protopopești din Timișoara și Deta, de curând numiți în această funcție. După terminarea serviciului divin, cei prezenți au trecut în sala de ședințe unde I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului a declarat deschise lucrările sesiunii Adunării Eparhiale. S-a trecut apoi la citirea și dezbaterile documentelor prezentate de Consiliul Eparhial care în comisii și în ședință plenară au fost aprobate cu amendamentele făcute prin luările de cuvânt ale majorității participanților. Ca și la deschidere, încheierea lucrărilor sesiunii Adunării Eparhiale s-a făcut de către Înalt Prea Sfinția Sa printr-o cuvântare în care a adus mulțumiri atât membrilor cât și oaspeților pentru aportul adus prin luările de cuvânt din cursul dezbaterilor.

● Prăznuirea Sf. Ierarh Nicolae, miercuri, 6 decembrie 1972, s-a desfășurat și în acest an la Centrul arhiepiscopal Sibiu potrivit tradiției. Această sârbătoare creștinească reprezintă și ziua numelui ca și ziua de naștere a I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Astfel, în cadrul rugăciunii de seara din ajunul praznicului, studenții teologi împreună cu P. C. profesori, prin graiul P. C. rector Is. Todoran, au făcut urări de sănătate și roade bogate Înaltului Arhipăstor. Răspunzând, I. P. S. Mitropolit Nicolae îndeamnă studenții teologi să urmeze însușirile de caracter ale Sf. Nicolae, credința sa curată și fierbinte, blîndețea, cumințenia, disciplina liber sonsimțită, dragostea de Patrie.

A doua zi, în Catedrala mitropolitană s-a săvârșit Sf. Liturghie arhierască de către P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, rostindu-se o rugăciune specială de mulțumire lui Dumnezeu pentru binefacerile revărsate asupra Arhipăstorului nostru.

Cu peste o sută de ani în urmă

Întîlnirea lui Avram Iancu cu tineretul din Aciliu-Sibiu

Aciliul este un sat vechi românesc, așezat la mijlocul distanței dintre Sibiu și Alba Iulia. La doi kilometri de sat pe șoseaua națională era un han străvechi, la care tineretul satului, băieți și fete, se adunau în Duminici și sărbători, iar alături pe cîmpia întinsă se jucau copiii.

În primăvara anului 1872, trecea pe șosea spre Alba Iulia marele tribun revoluționar de la 1848, Avram Iancu, venind de la Sibiu. În acest moment, pe cîmpia de lângă han, un grup de copii, împărțiți în două tabere, s-a luat la harță. În acest timp unul dintre ei, în vîrstă de 17 ani, se plimba în sus și în jos cu o carte în mînă, citind și învățînd.

Avram Iancu, apropiindu-se încet de grupul copiilor încăierăți, ridică mîna în sus și le vorbește: „Băieți, nu vă bateți... noi românii avem și așa dușmani destui...”

Copiii încetează răfuiala și se uită curioși la Iancu, care, arătînd spre tînarul de 17 ani cu

cartea în mînă, le vorbește din nou: „Ar fi mai bine să învățați..., să învățați mult, mult de tot, pentru că va sosi vremea cînd se va cere multă știință. Tinerime frumoasă a poporului meu! Eu văd viitorul și văd rolul mare și însemnat pe care-l veți avea mîine și răspunderea uriașă ce va apăsă pe umerii voștri...”. Și Iancu, privind în depărtare, continuă: „Eu văd viitorul, eu aud răsunetul plin de bucurii al timpurilor ce se apropie mereu și atunci toți se vor uni, frați de dincoace și de dincolo de Carpați... Ne vom uni cu toții, toată suflarea românească se va uni pe veci!”

Și arătînd din nou spre tînarul de 17 ani care se apropie de el a exclamat: „Iar tu prietenul meu ești cumințe, tu mă înțelegi... cultivă-ți sufletul, dezvolta-ți mintea și năzuiește ca învățînd și muncind mereu să ajungi ca odată cînd te vei înfățișa Măririi celui de Sus să poți fi împăcat sufletește și să poți mulțumi Atotputernicului Dumnezeu pentru harul ce ți l-a dat...”

Tînarul de 17 ani, care nu era altul decît Nicolae Ivan, episcopul de mai tîrziu al Clujului, fixîndu-l pe Avram Iancu, se întoarce însuflețit către copii și glăsuiește:

„Băieți, descoperiți-vă capetele și îngenunchiați înaintea lui Avram Iancu”.

Iancu îi privește pe copii cu zîmbetul pe buze și adîncit în gînduri pornește mai departe la drum.

Așa descrie întîlnirea tinerilor din Aciliu cu Avram Iancu, Domokos și Baraga în romanul istoric „Avram Iancu” (pag. 459—460), apărut la Cluj în 1930.

Ceea ce a prevăzut marele tribun vizionar în primăvara anului 1872, s-a și împlinit. În 1914, 43 de tineri din Aciliu au trecut Carpații și s-au înrolat în armata română, luptînd pentru unitatea statală înfăptuită la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia. Din cei 43 de luptători, 10 au căzut pe cîmpul de onoare. Cu prilejul Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, care a hotărît Unirea Transilvaniei cu România, garda națională din Aciliu a fost însărcinată cu paza desfășurării acestui mare act istoric.

Prof. pens. I. Vulcușin

Legăturile Bisericii Ortodoxe Române...

(Urmare din pag. 2)

Prea Fericitul Patriarh Justinian vizitând Anglia în 1966. De asemenea au început legăturile cu unele Biserici romano-catolice locale. De pildă cardinalul Francisc König, arhiepiscopul Vienei și primat al Austriei, a vizitat Patriarhia Ortodoxă Română în 1967, iar Prea Fericitul Părinte Justinian i-a întors vizita în 1968.

În ultimii ani s-au întărit și legăturile cu alte Biserici creștine din toată lumea, mai ales în cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, din care Biserica noastră face parte din 1961.

La toate acestea, mai adăugăm vizitele unor ierarhi și teologi români făcute la diferite alte Biserici, schimburi de profesori de teologie, de studenți și de publicații bisericești. Toate aceste legături interortodoxe și intercreștine au ridicat mult prestigiul Bisericii Ortodoxe Române în fața întregii creștinătăți.

Biserica noastră întreține relații frățesti și cu celelalte culte din țara noastră. S-a ajuns astfel la un „ecumenism pe plan local”, care constituie o importantă contribuție la eforturile lumii actuale pentru întărirea păcii și apropierea între oameni și popoare.

Unul din domeniile de misiune creștină în care Biserica noastră a fost mereu prezentă și a adus o contribuție reală a fost lupta pentru apărarea păcii. Această acțiune de apărare a păcii a fost în centrul apostolatului social propovăduit și pus în practică de Biserica noastră, ea fiind prezentă în toate acțiunile mari de apărare și întărire a păcii. Cîteva ierarhi și preoți ortodocși români au făcut parte din delegațiile țării noastre la diferite congrese mondiale pentru dezarmare și pace.

Pentru îndrumarea și lămurirea credincioșilor noștri, toți membrii Sf. Sinod au adresat în pastorele lor de Paști și de Crăciun îndemnuri calde de a fi luptători hotărâți pentru apărarea păcii. Ierarhi și preoți ortodocși fac parte din Comitetul național pentru Apărarea Păcii, precum și în Comitetele județene și comunale. Cu toții își aduc aportul lor sincer la realizarea acestui mare ideal al omenirii.

În acest fel, Biserica noastră își aduce contribuția sa statornică de slujire a lui Dumnezeu și de slujire a credinciosului, potrivit cu învățătura Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Trebuie remarcat și faptul că toată această frumoasă activitate învățătoarească, sfințitoare și de conducere duhovnicească, desfășurată în timpul arhipăstoririi Prea Fericitului Patriarh Justinian, a fost posibilă datorită condițiilor de deplină libertate religioasă create de regimul nostru socialist. Statul nostru a venit în sprijinul Bisericii ori de cîte ori a fost nevoie. E de ajuns să amintim faptul că Statul acordă salarii ierarhilor, profesorilor de la școlile teologice, personalului administrativ de la centrele epahiale și protopopești, de la școlile teologice și preoților. Casa de pensii și ajutoare a salariaților Bisericii noastre asigură pensii clerului, precum și condiții de tratament și odihnă în diferite stațiuni balneo-climaterice.

Statul acordă subvențiile necesare pentru restaurarea numeroaselor monumente de artă bisericească, fie ortodoxe, fie ale altor culte.

În rezumat, putem spune că sub înțeleapta arhipăstorie a Prea Fericitului Patriarh Justinian, Biserica noastră a cunoscut o epocă nouă, plină de realizări și fapte de seamă. Revenirea credincioșilor greco-catolici în sinul Bisericii strămoșești, noile școli teologice, revistele și lucrările de teologie, canonizarea Sfinților români, restaurarea și construirea de biserici, legăturile cu Bisericile Ortodoxe surori și cu numeroase alte Biserici creștine, sprijinul Bisericii noastre pentru apărarea și consolidarea păcii, sînt numai cîteva din marile realizări ale celui de al treilea patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Sub călăuzirea Sf. Sinod, în frunte cu Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, Biserica Ortodoxă Română își va continua cu aceeași râvnă activitatea sa și în viitor, avînd convingerea că vor urma alte fapte tot atît de rodnice. În felul acesta, vom continua munca și strădaniile marilor noștri înaintași, care au ostenit și s-au jertfit pentru binele Bisericii și țării lor. *Mircea Păcurariu*

† Preotul — prof. ILIE BELEUȚĂ

În ziua de 21 noiembrie 1972 a fost condus spre locul de veci, protopopul Ilie Beleuță, fost profesor la fosta „Academie Teologică” din Sibiu și consilier arhiepiscopesc onorific.

Ilie Beleuță s-a născut în 2 martie 1878 în comuna Mîndra-Făgărașului, din părinți plugari. După ce a urmat școala elementară în sat și-a continuat studiile la liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, unde și-a trecut și examenul de bacalaureat. A urmat o vreme facultatea de științe din București, secția matematică, iar apoi Institutul Teologic din Sibiu, pe care-l absolvă în 1904. Pentru desăvîșirea studiilor teologice continuă studiile la facultatea de Teologie. Reîntors acasă ocupă rînd pe rînd următoarele servicii: administrator la Institutul Teologic din Sibiu, econom cum se intitula atunci, profesor la liceul din Făgăraș, profesor la Școala normală (pedagogică) „Andrei Șaguna” din Sibiu, între anii 1920—1940, adică pînă la pensionare, profesor de istoria bisericească la Academia Teologică „Andreiană”. Între timp a fost și consilier arhiepiscopesc onorific. Hirotonit preot necăsătorit, în 1928 este hirotesit protopop.

A dezvoltat o frumoasă activitate cărturărească. Biograful lui Ilie Beleuță, profesorul Dr. Mircea Păcurariu, de la Institutul Teologic din Sibiu, menționează în Monografia Institutului Teologic, cîteva zeci de studii și lucrări tipărite, dintre care unele de cea mai proaspătă actualitate cum sînt: Articol program despre unirea Bisericilor (1913), Predicile unirii Bisericilor (1921). Sînt timpurile de față prielnice pentru unirea Bisericilor? (1921), Unitatea Bisericii (1922), Studii asupra creștinismului considerat ca legătură de unire între popoare (1924), Amintirile unui preot romano-catolic devenit preot ortodox (1927—1929), Biserica armeană (1917), Scurtă privire istorică asupra Bisericii răsăritene și apusene (1929), Biserica ortodoxă rusească (1934), Istoricul sinodului I ecumenic de la Niceea (1926), Cele 39 articole de credință ale Bisericii anglicane (1936), Este Biserica anglicană catolică? (1934), Preoții în Biserica anglicană

(1937), Decretul de unire al Sinodului Florentin (1935), Notifi biografică despre Marcu Eugenicul, Mitropolitul Efesului, apărătorul Ortodoxiei (1916), Învățăturile sociale ale Evangheliei ș. a.

Prohodirea regretatului Ilie Beleuță s-a făcut de un sobor de preoți în comuna Mîndra, unde a trăit ca pensionar.

În numele Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae și al Institutului Teologic din Sibiu, a dus cuvînt de prețuire p. prof. Nicolae Neaga. Au mai vorbit protopopul R. Zaharia în numele preoților din protopopiatul Făgăraș, iar în calitate de foști elevi: prot. Serafim Popescu, pr. Marcu Budac, pr. Șt. Tascianu și parohul locului I. Dadu.

Răspunsurile liturgice au fost date de studenți teologi (Beldean T., Bleahu R., Costescu I., Galea I., Munții D., Tira I. și Zetea V.).

Cununa trimisă de Arhiepiscopia Sibiului a fost depusă pe mormîntul proaspăt deschis, de doi studenți teologi, asemenea și cununa trimisă de Institutul Teologic din Sibiu.

Participarea numeroasă a credincioșilor din localitate ca și a preoților din jur, este un indiciu despre aprecierea de care s-a bucurat Ilie Beleuță în rîndurile celor care l-au cunoscut.

Participant

Învățăături din Pildele lui Solomon

- Cel ce mă ascultă (zice înțelepciunea) va trăi în pace și liniște și de rele nu se va teme (1, 33).
- Drept aceea mergi pe calea oamenilor celor buni și păzește cărările celor dreți (2, 20—22).
- Mila și adevărul să nu te părăsească: leagă-le împrejurul gîtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale. Atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor (3, 3—4).
- Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobîndit pricepere (3, 12—13).
- Căile (înțelepciunii) sînt plăcute și toate cărările ei sînt căile păcii (3, 17).

Comuniunea iubirii creștine

Cînd ești bine intenționat în toate, cînd voiești sincer să-l slujești pe Dumnezeu, apare în mod spontan dorința de comunicare. E firesc să simți nevoia de a împărtăși altora gîndul bun și gîndurile Binelui. Dar această dorință este doar un început al vieții în iubire. Iubirea propriu-zisă nu stă numai în împărtășire. Iubirea este ceva mai mult. Este *Unire*. În acest înțeles, iubirea trece de la comunicare la *Comuniune*.

Comuniunea încetează să mai fie o dorință care poate sau nu să fie împlinită. Comuniunea este centrul de gravitate și viața însăși a iubirii. Trece de la comunicare la Comuniune, adică de la voința de a fi bun la însăși bunătatea rîvnită echivalează cu ceea ce numim noi comuniune. *Comuniunea iubirii* este expresia energiei spiritului nostru în desfășurare întru realizarea și fructificarea binelui. Unirea este acțiune și nu, cum s-ar părea, ceva static. Iubind pe altul, toate forțele noastre sufletești sînt concentrate în direcția săvîșirii binelui: ele stau într-o permanentă tensiune în lucrare.

Comuniunea este — tocmai de aceea — semnul unui suflet harnic, a unui spirit care stă de veghe la căpătîiul Scripturii Sfinte, împlinind legea de bază a ei: *Iubirea*. A fi în comuniune înseamnă a fi în afara posibilităților de a trăda cauza iubirii și, implicit, indică integrarea în chip desăvîșit a creștinului în sfera celei mai mari porunci dumnezeiești. Cînd ești în *Comuniunea iubirii* nu poți fi nepăsător la condiția ta de următor al lui Hristos, ci, dăruindu-te spre binele celor din jurul tău, cultivi tot ce poate împodobi și înmulți frumusețea luminoasă a fapturii tale spirituale.

Diacon G. Cernăuțeanu

Adunarea Eparhială...

(Urmare din pag. 3)

de conferințele preoțești, de activitatea editorială a Centrului arhiepiscopesc, de lucrarea predicatorială și social-patriotică a preoților etc. — și *Raportul Secției economice*, raportor Dl. I. Georgescu (Tîrnăveni), care a scos în lumină activitatea financiară a Centrului arhiepiscopesc, modul cum au fost gospodărite bunurile bisericești, sursele de venituri mai importante, ca și cheltuielile mai deosebite, ca cele împreunate cu lucrările de la extinderea Bibliotecii mitropolitane și a fabricii de lumînări, Catedrala din Sf. Gheorghe etc.

Rapoartele au fost aprobate, iar în cadrul debaterilor au luat cuvîntul următorii deputați: Dl. P. Deji (Făgăraș), P. C. prot. I. Șarlea (Sărmaș), Dl. N. Popa (Sighișoara), Dl. C. Rucăreanu (Sighișoara), Dl. N. Fleșeriu (Sîntimbru), Dl. Gr. Braicu (Toplița), P. C. prof. pens. S. Vlad (Sibiu), P. C. prot. V. Negrea (Alba-Iulia), Dl. T. Stoichescu (Sibiu), P. C. prot. N. Todor (Sibiu), P. C. vicar Tr. Belaschi și P. S. Episcop-vicar Visarion.

Subliniind că ceea ce s-a realizat și în anul 1972 se datorește în primul rînd atașamentului credincioșilor față de Biserica noastră ortodoxă și Patria noastră dragă și arătînd că în viitor „ne vom sili să înmulțim lucrurile bune și să eliminăm aspectele negative”, I. P. S. Mitropolit Nicolae declară închise lucrările Adunării Eparhiale.

Munca

Munca este o plăcere
Cînd o faci la timp și bine;
Ea-ți aduce mîngîiere
Și te scapă de suspine.

Munca este o virtute,
Faptă bună, fericire
Omului harnic în toate
Și țării sale cînstire.

Munca este o-ndrăzneală
Ce se-avîntă-n timp și-n fire;
Cînd se face fără-pripeală
Omul află mulțumire.

Munca-n țara noastră astăzi
E lucru mare, onoare;
Prin ea noi construim pacea,
Ce nimic n-o s-o doboare.

Ipolit Ciubotaru